

DIALOG DIREKT #110

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Virus! Datorn hade krånglat en längre tid. Till slut förstod jag att jag hade fått in ett virus. Det tog mycket tid att få igång datorn. Diverse hårdvaruproblem tillstötte och jag fick lov att byta ut olika delar. Nu är datorn i alla fall igång med senaste Windows när det är min tur att redigera DD.

Kan man tala om virus även på det andliga planet? Häromdagen, när en person kom på tal, förvånade jag mig själv. Min reaktion var: "Han var en av dem som ville sälja Alnäs." Det kom spontant och oväntat. Jag vill inte fortsätta älta detta, jag vet att jag borde tänka framåt i stället. Är det ett virus som ställer till det? Var finns i så fall det fönster genom vilket man rensar den mänskliga hårddisken?

När jag började tänka på DD häromveckan hade jag som vanligt tunt med material. De sista dagarna har det dock kommit osedvanligt mycket. Så, raskt över till brevskörden. Jan i Falun har som vanligt tänkt till.

Dynamiken i MRA

När en viss lantbrukare stod i predikstolen och förkunnade att han beslutat bli ärlig och betala tillbaks skatter han lurat staten på blev t o m kvällstidningarna intresserade. Är det dynamik? När en flygresenär uppdagades ha en pistol i handbagaget samlades den internationella presskåren som flugor på en sockerbit. Är det Dynamik?

I vår tid kan man nästan ta vilket ord som helst och ge det den betydelse man önskar. Och hittar man inte något lämpligt svenskt är det bara att ta ett utländskt och försvenska det. Än finns det ingen svensk lag som förbjuder det. Men man vet aldrig vad som händer i framtiden.

Att fiska med lång lina. Att så vid alla vatten. Den som ger han får. - Det finns en dynamik som rör sig ljudlöst i de stilla kvarteren och inte gör mycket väsen av sig. Det finns också en dynamik som förmedlas bland stora skaror. Gruppdynamik talar

man om.

I nätverket MRA känner vi att vi har ett budskap vi vill nå ut med. Detta formulerar vi efter personlig övertygelse. En del tycker de är ganska bra på det, andra känner sig hopplöst urusla och plågas av ett dåligt samvete. Gemensamt för båda ytterligheterna är att de upplevt något i sina liv som förändrat det radikalt en gång i tiden. Strategin att förmedla sin upplevelse är många. Man kan tillämpa den långa linan (ta kontakt, lämna den, senare ny kontakt och under lång tid påverka den människa man önskar ska få uppleva det jag upplevt.) Så vid alla vatten (inte missa ett tillfälle att ge sitt budskap). Ha den utgivande andan (dela med sig både av upplevelser och materiella ting utan tanke på att få igen).

Gruppdynamiken i nätverket MRA är mycket speciell i många avseenden. Allt ifrån att vi tar oss friheten att säga varandra sanningen oförblommat rakt på sak utan tanke på hur mottagaren kan uppleva det eller har behov av att få veta det, till en generös omsorg som är totalt självutgivande. Hur hanterar man en sådan spännvidd då vi är så olika. En del är skapade till ångvältar andra till sköra blommor och båda kämpar med sin mänskliga natur. Målet är väl att föra ett ärligt samtal för att upptäcka sanningen om oss själva och våra behov, som sedan förhoppningsvis ska leda till förvandling och ny livslust.

Det finns tusen och en saker som gör att människor som hör om MRA beslutar sig för att undersöka det eller testa det med t ex ett besök till Caux. Motiven kan vara både hedervärda och inte så hedervärda. Det kan finnas längtan att göra något för eller med den värld vi lever i, sökande efter en mening med livet, det kan finnas något i det man själv vill som överensstämmer med det man ser i MRA eller så möter man en människa som berättar om sin personliga uppgörelse med livet hon levte.

Allt detta är gammal skåpmat. Vi har hört det förut. Vad jag egentligen vill säga är att i min fundamentala tro finns en tro på att Gud förvandlar där människor ser hopplöshet. Men för ett par veckor sen kom jag på mig att jag känner en person jag avskrivit som hopplös och nu börjat be för och

Redaktörer: Antero Tikkanen Nostravägen 19, 417 43 GÖTEBORG E-post: tikk@netg.se.
 Christer Lilliehöök, Storrötsvägen 43, 142 31 SKOGÅS. E-post: christer.lilliehook@swipnet.se

söka vägar att nå in till honom. Jag har levt på tro och bön i 22 år och fått allt jag behöver för mig och min familj och jag känner mig skamsen att upptäcka vad jag just blivit medveten om.

Jag vill också säga att det är jättejobbigt att höra sanningen om sig själv speciellt när man inte vet hur man ska hantera det. På jobbet säger jag till mina medarbetare att jag vill höra vad de tänker och om jag säger något dumt vill jag få veta det. En del behöver jag inte be för det kommer naturligt med väldig kraft. Andra får jag jobba med lite.

Om jag får tillfälle att berätta det som betyder mest för mig och varför och människor tycker det är relevant för dem, behövs inget namn för detta. Så var det från början också. Gruppen som **Frank Buchman** en gång sände till Sydafrika hade inget namn. Det skapade nyfikenhet och spänning och människor ville veta vad det var för något! Har människors nyfikenhet förändrats?

JanBanan Sviskonkärna

Brev från Ove Jensen.

Dialog betyder enligt en uppslagsbok samtal särskilt mellan 2 personer. I det här fallet vet jag inte vem som blir den andre personen i dialogen om det nu blir någon. Jag brukar till Jul skriva ett jultilläg till många av läsarna av "dialog." I år tänkte jag rationalisera och begränsa kostnaden och arbetet med utskicket.

Först vill jag tacka alla som tänkt och bitt för **Ingalill** och mig under den tid jag var sjuk. Det var en god hjälp att känna att vi har så många vänner. Många har undrat vad det egentligen var som hände, kanske jag skall berätta det. Jag jobbade en kväll före pingst med att sortera kartongerna innehållande arkivet från Alnäs i vår källare. På natten fick jag sedan väldigt ont i bröstet och ryggen och jag kräktes också efter att ha ätit värktabletter.

Dagen därpå åkte jag till vårdcentralen i Vålberg där läkaren trodde att jag överansträngt mig och det skulle nog bli bra med värktabletter. Hemkommen från detta besök pratade jag med **Irene** (svärdotter), som är sjuksköterska. Hon sa att jag inte skulle nöja mig med det utan åka direkt till akuten i Karlstad. Vilket jag också gjorde. Där tog de EKG och röntgade mig och ställde diagnosen proppar på lungan och gav mig blodförtunnande medicin och dropp, som dock ganska snabbt gjorde mig sämre. Jag svimmade och kommer inte i håg så mycket mer än att jag åter röntgades och

läkarna kunde konstatera att jag hade ett brock på aortan, som blödde.

Nu blev det snabb ambulanstransport till Örebro, där det finns en läkare som är bra på sådana här operationer. Väl framme i Örebro befanns att denne läkare var på semester och inte kunde nås. Läkarna där kontaktade då Sahlgrenska i Göteborg och det blev en ny ambulanstransport i drygt 2 tim till Göteborg. Jag var då vid medvetande hela tiden och kunde konstatera att de körde fort men ändå tryggt. **Hans Ove** var med på hela resan och ett gott stöd. Väl framme på Sahlgrenska blev det många undersökningar och blodtransfusioner, näringsdropp m.m.

Efter ett par hemska nätter beslöt man sig för att inte operera utan bara tappa lungan på blod (2,3 l). Risken med detta var att blödningen skulle sätta ny fart när mottrycket från lungan försvann. Så hände dock inte utan läckaget på bräcket läkte av sig själv och den läkningen har fortsatt så att jag i dag känner mig nästan lika frisk som innan blödningen.

Barnen var med mig hela tiden i Göteborg och var en god hjälp. Jag kände dock hela tiden att det skulle gå bra och **Niels** bad läkarteamet att de skulle be till Gud innan de tappade ut blodet. Det är jag honom mycket tacksam för. Jag hade en känsla av att Gud var med hela tiden. När jag kom hem kom min yngsta syster och hjälpte mig i 3 veckor och sedan bytte min äldsta syster av henne. Detta bidrog mycket till att vi fick ett nytt bättre förhållande än vi haft tidigare.

Situationen nu är att jag bor ensam i stora huset och Ingalill bor på ett äldreboende för dementa i Vålberg. Tyvärr klarar jag inte att ha henne hemma, men hon har god vård där hon är även om det är personalbrist, så jag känner som anhörig att jag bör stödja och hjälpa henne med det jag kan. Det känns tungt att efter 51 års äktenskap behöva leva som särbor, men jag tror det är riktigt och har börjat vänja mig vid det.

Jag deltar gärna i tänkandet för vår gård, som nu ägs av våra barn, men där jag ändå är med i styrelsen. Vi har just beslutat starta en studiecirkel i "Bondeföretagaren" där vi tar upp den framtida målsättningen i perspektiv av behoven i vårt land och i omvärlden. **Lennart Bohlin** är studieledare och barnen plus **Charlotte** och jag är medlemmar. Det skall bli spännande.

Jag försöker också följa vad som sker med MRA, IC och tycker att det som förts fram från mötet i Tiryly är mycket viktigt. Det är inte bra för världssamfundet om USA, England blir isolerat från

övriga världen. Hur kan vi sprida en sann bild av USA? uppmuntra det goda och kritisera mindre, vi har ändå en belägenhet att ta efter vad som sker i USA. Vad kan göras för att undvika ett nytt krig i Irak? En man kan orsaka så mycket ondska, men var är de män och kvinnor som kan ge seger åt det goda? Det är också nödvändigt att vi alla lär oss förstå muslimerna och kan ta upp det positiva fina som finns i Islam. Inte glömma att **Muhammed** var gift med en kristen kvinna. Vi är menade att leva samman som bröder och systrar. Vad kan vi här i Sverige göra för att visa att detta är möjligt? Lära oss att förstå och inte fördöma. Starta en dialog med muslimer på de ställen där vi verkar i församlingar och föreningar. Jag tänker börja med min rotaryklubb.

Det är inte bara brist på finansiella medel, som hindrar utvecklingen mot en värld styrd av människor som är styrda av Gud. Bristen ligger på det personella planet och vem vilka som skall råda bot på det vet bara Gud Fader. Men vi kan be för det. Skulle vi bli mer internationella och inbjuda människor från andra delar av världen att komma hit. Jag vet att det är några studenter i Uppsala som arbetar på att inbjuda **Geoffrey Lean** att komma och tala till dem. Säkert finns det många idéer, som kan ventileras i "Dialog"

När nu Gud räddade mitt liv ser jag med spänning fram mot vad hans vilja med det kan vara. Till sist många adventshälsningar från ett vintrigt Trossnäs och önskan om en God Jul och ett Gott Nytt År!

Ove Jensen

Skall jag ta vara på min broder ?

"Första dagen tänkte de på slöjan. Sedan tänkte de på hur de skötte sina jobb". Det var Radions P 1 som refererade till dem som blivit utbildade vid "Ahmeds" vårdutbildning. P1-programmet var med anledning av den sk slöjuppståndelsen i Sveriges Television då en annars kompetent medarbetare inte fick befordran därför att hon bar slöja. För den kvinnliga TV-journalisten var det hon stod för viktigare än karriären.

Denna heta diskussion visar hur lång väg vi har att gå för att överbrygga klyftorna i vårt folk. Vi lever i skilda världar. Det är smärtsamt att förstå hur muslimska vänner fortfarande känner att skuggan efter den 11 september vilar över dem.

Detta visar hur viktigt det uttalande är som vännerna vid den globala konsultationen på Tirley nyligen gjorde: "Vi understryker starkt behovet av dialog mellan muslimer och icke-muslimer i en anda av medvetet inkluderande. Vi stöder ett program med förslag till besök mellan muslimska och icke-muslimska länder."

Klyftan går inte bara mellan muslimer och icke-muslimer. Den går mellan oss som är en integrerad del av det etablerade samhället och de som känner sig utanför. En god vän skrev idag att till hennes lilla samhälle väntades i dagarna 70 flyktingar. Samhället stod inför en stor utmaning. Pastorn i församlingen var i färd med att engagera kontaktfamiljer. Det är väl delvis därför vi fått "Träffpunkt -Tensta".

Tirleybudskapet sade också "Som en världsvid gemenskap vill vi också sträcka oss ut mot USA:s medborgare på alla nivåer och var vi än är." En amerikansk vän i England skrev oss nyligen: "Det är inte lätt att vara amerikan idag", dvs efter den 11 september. Verklig vänskap kan överbrygga även detta. Många sådana vänskapsbroar kan vara en viktig del i den nya inställning vi behöver i världen idag.

Att söka vänskap med människor från en annan kultur och en annan religion kan kännas krävande men det berikar livet. Det är lärorikt att följa indianernas valspråk: "walk a mile in the other mans moccasin". Det kan innebära att gå en extra mil eftersom vi i större orter ofta bor i skilda stadsdelar. Det kan också vara att det mentala avståndet kan vara längre än det fysiska.

För mig har det betytt mycket att se att vänner från fjärran land här kunnat öppna dörrar in i det svenska samhället som för mig varit slutna och att se hur dessa nya vänner blivit en kämpande del av en försoningsprocess i sina egna hemländer som de lämnade under svåra förhållanden Gud har öppnat ögonen för sin plan med att de kom hit. Gud har genom moralisk upprustning förberett oss för denna uppgift i en för vårt folk mycket viktig tid med omvärderingar

Gunnar Wieselgren

Säkert går många av oss och grunnar på - lever jag så att det påverkar min omgivning? Jag gör det, eftersom jag har ett arbete som hela tiden förväntar mig att vara positiv, glad och aldrig stressad. Faktum är jag är mycket mindre stressad nu än när jag körde buss. Har börjat ett nytt liv i slutet av oktober på prov.

Nu när jag kör rullstolstaxi, är jag visserligen beroende av inkörtl belopp men samtidigt kan jag styra hur mycket jag själv vill göra eller tjäna. Men vissa dagar är det mer och andra mindre att göra, precis som i MRA. Ibland får man tanken att ta det lugnt och ha kul, andra att dra ett stort lass ibland ensam eller tillsammans med andra. Då blir livet kul!

Att få tillsammans med *Antero* dra DD lasset är kul och ibland arbetsamt. Men ofta mycket inspirerat, fast ofta måste man själv gå igenom mycket förändring innan varje nummer blir klart.

Christer Lilliehöök

Böneämne

I förra DD fanns bland böneämnen Afrikas fattigdom och miljön i världen. Ja, det behövs många böner för detta men också konkreta handlingar, om det skal bli någon förändring.

Nyligen var jag i min grannstad Eksjö och lyssnade på **Stefan Edman**, en av vårt lands förkämpar för en bra miljö. Han delgav sina erfarenheter från miljökonferensen i Johannesburg. Man tog inte precis några stormsteg framåt, men han hade noterat några små steg. Till Exempel beslöts det att man år 2015 skulle ha halverat antalet människor som ständigt går hungriga och ej har tillgång till rent vatten. För detta behöves ny teknik och Stefan var hoppfull därför att många av deltagarna i Johannesburg kom från näringslivet och skulle kunna klara detta. De uppmuntrades också av **Kofi Annan** att ta sitt ansvar. Sverige har tagit på sig att hjälpa länderna kring Victoriasjön.

Nya böneämnen skulle alltså kunna vara världens regeringar och teknikens företrädare att de på verkligt allvar vill gå in för att hjälpa miljontals av sina medmänniskor med mat och rent vatten - helst före 2015.

Brita Dessen

Ny video.

A Letter to Wollongong finns nu på Träffpunkt Tensta. Många av er har kanske sett det i form av ett skådespel med **Chris Channer** i Caux. Detta skådespel har påverkat många som har sett det. En rysk journalist sa "Jag skrev också på ett brev om samarbetar med den hemliga polisen." Först efter han sett spelet kände han sig inte längre anklagad.

Anglo-Nordic Production Trust som har gjort filmen för att använda den i Östeuropa behöver stöd för att kunna översätta filmen till 12 olika

språk. Varje språk beräknas kosta 14500:- kr. Vi i Norden känner ett ansvar för Baltikum och har många kontakter med Ryssland.

Om någon vill visa filmen få ni gärna låna den från Tensta. Observera att den är på engelska.

Bidrag kan sättas i på PG 900664-4.

Märk talongen "Letter to Wollongong".
Mera information från ...

Valerie Tikkanen

God Jul!

Vi har idag varit samlade några från vårt Göteborgslag hemma hos oss. Vi kunde sjunga julsånger och umgås en stund inför julhelgen. Tillsammans sänder vi en julkhälsning till övriga vänner i landet och längre bort genom

Antero